

Emilie Mundt (1842-1922) mødte Marie Luplau på Vilhelm Kyhns tegneskole o. 1870. Begge arbejdede aktivt for at skaffe kvinder adgang til Kunstakademiet og var medvirkende til, at det i 1888 lykkedes at få oprettet Kvindeskolen på akademiet.

De to billedkunstnere levede sammen fra 1875 til Mundts død og drev i 35 år sammen en malerskole for kvinder på Frederiksberg, som blev et af de vigtigste rekrutteringssteder for Kvindeskolen. Inden da havde hun sammen med Luplau haft flere udlandsophold i München, Paris, Bretagne, Schweiz og Italien, hvor hun dygtiggjorde sig som maler.

Emilie Mundt blev kendt og populær for sine skildringer af asylbørns liv, og børn forblev livet igennem hendes foretrukne modeller. Men hun malede også landskaber, både fra Bretagne, Italien og Danmark. Ofte var hun – sammen med Luplau – på besøg hos Luplaus familie i Varde præstegård, og der findes adskillige lokale motiver fra hendes hånd.

Agnete Brinch udtaler: Jeg fascineres af Emilie Mundt. Hun er fra en tid, hvor kvindelige kunstnere havde vanskelige kår, men hun trodsede samtidens forventninger til kvinderoollen og gik sine egne veje. Hun var en mønsterbryder og en rollemodel, som vi kan spejle os i både dengang og nu. Hun satte med sin kunst børns vilkår på dagsordenen før, at vi begyndte at tænke på dem som individer.